

Urh ni vedno cilj

Trilogija Alp

Znamenita
prečka v Eigerju
Foto Anja Petek

Nekakšna skrivnostnost s pridihom nedosegljivosti, ki jo predstavljajo t. i. trije problemi Alp, ne izgine, čeprav so problemi razrešeni. Že dolgo in že večkrat. Dejavnike, ki se morajo ujemati, da ti uspe preplezati vse tri stene drugo za drugo, je na neki način v sodobnem času še težje uskladiti kot nekoč. Ne dvomim, da vsak gornik ve, o čem govorim. Ko jih vendarle uskladiš in se znajdeš pod steno, pa te dejstvo, da jo je nekdo že preplezal, opogumi le toliko, da veš, da je to mogoče. Še vedno pa si šele pod njo.

Seveda sem se tudi sam že nekaj časa želel preizkusiti v treh problemih Alp, a nikoli mi svojega časa in prioritete ni uspelo uskladiti s časom in prioritetami soplezalcev. Najbrž rak sodobnega časa ... Nenehno sem iskal plezalca, ki je dovolj motiviran in natreiran, da bi se z mano lotil tega podviga, in končno našel plezalco, Anjo Petek. Anja je imela enako željo, zato sva se o njej pogovarjala že vse od prvega skupnega vzpona. Letos februarja, ko sva skupaj plezala na taboru na Škotskem, je bila odločitev sprejeta: na pot greva v drugi polovici aprila!

Prvi

15. aprila zgodaj zjutraj sva krenila od doma. Anja se je pripeljala v Mežico in odbrzela sva skozi München v Grindelwald, kjer sva za las ujela zadnjo gondolo do zgornje postaje, od koder sva imela le še petnajst minut dostopa do veličastne severne stene mogočnega Eigerja.

Na manjšem platoju sva postavila šotor. Ves čas sva gledala divjo steno, ki ji ni videti kraja. S cmokom v grlu sva začela kuhati. Večer sva preživela brez besed, saj sva bila oba zatopljena vsak v svoje misli. Pričakovanj ni bilo, saj nisva vedela, kaj sploh lahko pričakujeva. Bila sva pod steno, o kateri sva poslušala, razmišljala, se pogovarjala, prebrala vse, kar se je dalo, ampak ... Bila sva pod njo! Odločila sva se, da s seboj ne bova vzela bivak opreme, ker bova tako lažja in hitrejša. Ponoči sva se kljub vsem vprašanjem v najinih mislih dobro spala. Dokler ni zapiskala tista zgodnja budilka, ki te vrže iz sladkega spanca. "Jaaaaaoooo," sem si mislil, "kaj mi je spet tega treba!" A prsti so zelo hitro zasrbeli in pod steno sva bila, kot bi trenil. Sprva sva plezala nenavezana, saj težave niso bile velike in sva prihranila nekaj časa. A kljub temu so se v mojih mislih porajali dvomi, ali bova sploh lahko prišla čez, saj so bile snežne razmere slabše od pričakovanih.

Po dobri četrtini smeri se naveževa na vrv, saj sva pri prvem kombiniranem raztežaju, ki zahteva kar pošteno koncentracijo, in ta nama takoj pokaže, da se bo treba potruditi prav za vsak meter. Ves čas nama gre tekoče in brez hudih težav. Nato pa naju v tretji četrtini počasi obsije sonce, kar nekoliko spremeni razmere v steni. Sneg postane še mehkejši in v prečki pred Belim pajkom nastane drsalnica. Manjša snežna odeja je prekrivala skalo vse do Črnega ledu, ki je bil prijeten do kanala, kjer se je končal. Tam pa se je začela nova zgodba, saj je čez edini ozek trak ledu tekla voda v potoku in videti je bilo, kot da se bo ledeni trak vsak čas porušil. Počasi in previdno sem plezal brez možnosti varovanja, za nameček pa me je zalivala voda. Na sidrišču sem si pošteno oddahnil.

Malo sva zadihala in se sprostila, misleč, da sva po opisih in skici čez vse večje tehnične težave. Dan se je poslavljal, Anja se je odpravila "na toaleto", v pasu, viseča na vrvi, kar je pravi podvig. Med tem časom sem opazoval kanal nad nama, v katerega sva nato *zarila*. Plezanje je naenkrat postalo zahtevnejše, težav pa je bilo še več, kot sva jih imela čez dan. V glavi se mi je vklopil gramofon s pokvarjeno ploščo, ki je vsake toliko tiho naznanjala, da sva ubrala napačno linijo, in kmalu se je izkazalo, da je to res. Prečka je bila prekratka ... Bila sva izven smeri ...

Spogledava se in se vprašava, ali bo šlo. Odločiva se za nadaljevanje, saj ne moreva biti več daleč od vršnega ledišča. Noč postane precej hladna in začne se boj za vsak meter. V tretjem raztežaju Anji zdrsne, saj izpuli enega od klinov iz zadnjega sidrišča; v njegovo uho je namreč zataknila cepin in se potegnila zanj. Ko pridem do nje, mi pokaže izpuljen klin.¹ Debelo pogledam, saj med varovanjem zdrsa nisem niti zaznal, in vesel, da ni kaj hujšega, hitro zberem misli, ker naju čaka še nekaj raztežajev, ki nama jih olajšajo snež, led in prijaznejši naklon. Hkrati se zaveva, da sva za tri raztežaje porabila celo noč. Ravno ko naju pozdravijo prvi žarki svetlobe, priplezava na vršno ledišče, kjer z žgočimi meči opraviva še s tremi raztežaji do vršnega grebena.

Na vrhu sva! Po osemindvajsetih urah "bitke" sva si srečna samo s pogledom čestitala za vzpon in si privoščila nekaj minut počitka. Bila sva tako utrujena, da nisva zmogla dojeti, kaj se je zares dogajalo. Nisva izgubljala časa. Hitro sva pospravila opremo in naredila še nekaj zadnjih požirkov tekočine ter se odpravila nazaj proti šotoru, od tam pa hitro na gondolo in do avta.

¹ Anjin komentar: "Nauk oz. šolski primer. Že zabite kline je treba vedno preveriti, preden jih obremeniš. Prej jih lahko dvesto dobro drži, dvestoprvi pa popusti."

*Ob pol petih zjutraj
v Matterhornu
Foto Andrej Jež*

*Med vračanjem,
v ozadju Grandes
Jorasses
Foto Anja Petek*

Drugi

Namesto počitka sva se raje odpravila proti Zermattu, ki je bil najino naslednje izhodišče. Namestila se v kampu in si takoj pripravila vse obroke, ki sva jih nameravala zaužiti naslednji dan, saj v steni Eigerja nisva jedla, ker ni bilo časa. Šele ob prijetni hrani in ambientu Zermatta so se začeli jasni vsi dogodki preteklega dne. Eiger naju je res presenetil s svojo velikino in vesel sem bil, da nama ga je uspelo preplezati. A čakalo naju je še veliko težkih korakov. Naslednji dan sva po dvigu z gondolo pod Matterhornom dostopila do kočice Hörnli Hut in prespala v zimski sobi. Zjutraj sva bila hitro pod steno, a popolnoma druga zgodba je bilo iskanje prehoda čez krajno zev. Že z naglavno svetilko je bila videti precej sitna, kobacanje čeznjo pa nama je vzelo veliko več časa in energije, kot sva ju bila pripravljena porabiti za to.

Anja zagrizi. Prepleza nekaj metrov prečke in me opozori, naj pazim. Bu! Je že pri meni. S seboj je potegnila metulja ter izgubila cepin, ki se ji je iztrgal iz roke in odtrgal s traku. A dobro vstavljen zatič je opravil svojo nalogo! "Ja, sranje, kaj pa je zdaj to!?" preklinjam. Anjo po vrvi spustim nazaj na ledenik, kjer se odveže in odpravi iskat cepin. Ker je želela priti

hitro do cepina, da bi lahko nadaljevala plezanje, se nepremišljeno ni ozirala na razpoke. V tem času sem pospravil opremo in odšel za njo vse do konca ledenika. Tudi zelo nepremišljeno ... Bu! Eno nogo mi je požrla ledeniška razpoka. To naju je takoj streznilo in v trenutku sva se navezala. Nedaleč stran sem opazil cepin, ga pobral in vzdušje se je popravilo.

Tokrat zagrizem jaz in se pregrizem na ledišče, od koder nadaljujeva pod glavni del stene. Tu nama vedno bolj postaja jasno, da se bova morala obrniti, saj razmere ne dopuščajo varovanja, plezanje je prepočasno, više pa je vse popolnoma kopno. Razočarana se odločiva za sestop. Še isti dan se odpraviva v Chamonix, kjer se dobiva z Davom in Tadejo.² Vesela sva bila, da sta se nama pridružila, saj sta naju bodrila in spodbujala.

Tretji

Spet se je bližalo sneženje, zato sva bila prisiljena spremeniti načrt. Za Grandes Jorasses sva morala počakati na novo okno lepega vremena. Na Aguille du Midi sva preplezala Voie Rebuffat v Eperon des

² Davo Mihev in Tadeja Godec.

Cosmiques in tako malo potešila žejo po plezanju ter ohranjala fizično pripravljenost. Dnevi v mestu so se v slabem vremenu vlekli ko kurja čreva, čeprav nama je počitek dobro del. Vsak dan sva imela enak urnik, katerega glavna točka je bila: vsako uro preveri vremensko sliko. Težko je bilo čakati na

lepo vreme, morda celo bolj naporno od samega plezanja. In ko je bila napoved končno obetavna, sva se nestrpno odpravila proti bivaku Leschaux pod severno steno Jorassev. Tam pa presenečenje! Nepričakovana količina novozapadlega snega. Kljub temu sva ponovila ritual izpod Matterhorna – zvečer sva se dodobra najedla, potem pa šla zgodaj spat.

A jutro je bilo drugačno, kot so napovedali vremenslovci. Spet je rahlo snežilo. "Kaj zdaj?" je odmevalo v moji glavi. Tudi Anja ni imela odgovora. Odločila sva se, da en dan počakava v bivaku, saj so naju izkušnje gnale k temu, da vsaj preveriva, kakšno je stanje v steni. Večkrat se je namreč zgodilo, da so bile razmere v smeri kljub sneženju dobre – seveda ob predpostavki, da ni nevarnosti plazov.

Ponovno zgodnja budilka. Vreme je jasno. Končno se odpraviva proti steni. Napredujeva zelo počasi, saj je novozapadlega snega ponekod do pasu. Pod steno prispeva šele po osmih urah gaženja. Postaja vroče, sonce pripeka brez milosti. Med opazovanjem čudovite okolice nad ledenikom Argentiére vidiva, da iz stene nenehno leti kamenje in da neprestano bučijo plazovi.

Stakneva glavi in se odločiva za sestop v Chamonix, saj bi sicer po morebitnem (!) uspešnem vzponu morala v dolino po južnem pobočju v Italijo, kar bi bilo v takšnih razmerah izredno tvegano, saj je ta sestop eden najtežjih in objektivno najbolj nevarnih v Zahodnih Alpah.

Kaže, da nama tudi ta vzpon ni bil namenjen ... Razočarana odhitiva proti dolini, a kljub vsemu z dobro popotnico v srcu. Odločitev je bila težka, a vseeno sem v dolino prišel zadovoljen in z novo izkušnjo. Vem, da Anja čuti enako.

Iskreno priznam, da je izjemno naporno pokazati hrbet cilju, za dosego katerega vložiš zares veliko truda, vendar dejstvo, da sva zdrava in cela prišla nazaj k domačim, presega še tako visoke cilje. In ravno za to, za zavedanje, kaj je zares najpomembnejše, sem najbolj hvaležen! ●

SPD
PLANINSKA
ZVEZA
SLOVENIJE
ALPINE
ASSOCIATION
OF SLOVENIA

PLANINSKI
KOLEDAR
2023

VABLJENI K NAKUPU

Naročila sprejemamo po e-pošti
koledar@pzs.si

v spletni trgovini
<https://trgovina.pzs.si>

in na brezplačni tel. številki
080 18 93 (24 ur na dan, vse dni v letu)

Cena z DDV: **5,90 €**